

Izhaja

vsak četrtek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošljajo uredništvu lista „Mir“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankovani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasiló koroških Slovencev

Velja

za Avstro-Ogrsko . . . K 6'—
» Nemčijo . . . » 750
» ostalo inozemstvo . . » 9'—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej. Posamezna številka velja 16 h.

Za oglasila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte, zahvale in izjave po 20 h za 1 cm². — Za male oglasila se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravníštvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov: Upravništvó lista „Mir“ v Celovcu, Vetrinjsko obmestje št. 26. Poštnohranilnični račun št. 96.232.

Leto XXXVII.

Celovec, 15. februarja 1918.

Št. 7.

Mir z Ukrajino sklenjen.

Rusija izjavi vojno stanje za končano in pošlje vojake domov.

Z Dunaja je 9. februarja došla brzójavka: Mirovna pogodba z Ukrajino je bila danes zjutraj ob 2. uri podpisana.

Dne 10. februarja je pa došlo iz Bresta Litovskega brzójavno poročilo: Predsednik ruske delegacije je po nalogu svoje vlade naznanil nemško-avstro-ruski komisiji za obravnavanje politíčnih vprašanj, da Rusija, odpovedujoča se formelni mirovni pogodbi, proglašá vojno stanje za končano in odreja takojšnji popolni odpust ruskih bojnih čet.

Glede nadaljnjih dogovorov med četverozvezo in Rusijo o medsebojnih diplomatičnih, konzularnih, pravnih in gospodarskih odnošajih je Trocki pokazal na direktne pogovore med udeleženiimi vladami in komisijami četverozveze, ki so v Petrogradu.

Z Ukrajino je torej sklenjen mir, ostala Rusija je pa z demobilizacijo vojaštva pokazala, da se vojska z njo ne bo nadaljevala, četudi formelnega miru ni sklenila, razmerje med Rusijo in Avstro-Ogrsko—Nemčijo—Bolgarijo in Turčijo pa se bo uredilo po dogovorih komisij četverozveze, ki so jih osrednje države poslale v Petrograd, ko je nastopilo premirje. Kar svet stoji, menda še ni bilo takega slučaja, da bi bila katera država razpustila vojaštvo, proglasila vojsko za končano in rekla: Zda pa se pobotajmo, miru pa sploh ni treba sklepati. Kaj je boljševiško vladó napotilo, da je izvolila to pot do miru, zaenkrat še ni mogoče z gotovostjo presoditi, toda boljše volje, da hoče mir, res ni mogla dokazati. Vsekako je vplivala nanjo mirovna pogodba med četverozvezo in Ukrajino.

Mirovna pogodba z republiko Ukrajino obsega devet členov:

1. člen. Nemčija, Avstro-Ogrska, Bolgarija in Turčija na eni in ukrajinsko ljudsko zastopstvo na drugi strani izjavljajo, da je vojno stanje med njimi končano in hočejo zanaprej v miru in prijateljstvu živeti.

2. člen določa: a) Med Ukrajino in našo državo obstojé iste meje, kakor so bile pred vojno med

Rusijo in našo državo. b) Dalje proti severu so se določile meje med Ukrajino in Poljsko po narodni meji in z ozirom na željo prebivalstva, tako da gre meja od Tarnograda ob gališki meji proti severu in pripada holmski okraj in Brest-Litovsk k Ukrajini; severno od Bresta Litovskega gre meja na vzhod proti Vigonovskemu jezeru. c) Za slučaj, da bi ukrajinska republika mejila še na katero od ostalih držav četverozveze, se posebni dogovori pridržé.

3. člen. Ko se pogodba potrdi, se bodo zasebni okrají takoj začeli izpraznjevati.

4. člen. Diplomatične in konzularne zveze se bodo takoj začele, ko postane pogodba pravomočna.

5. člen. Obe stranki se odpovesta vojni odškodnini in odškodnini za vojne škode, narejene na sovražnem ozemlju vsled vojskovanja in rekvizicij.

6. člen. Obojestranski vojni ujetniki se bodo odpustili domov, ako s privoljenjem države, v kateri so sedaj, ne želijo ostati tam ali se podati v kako drugo državo.

7. člen določa bodoče gospodarske odnošaje med četverozvezo in ukrajinsko republiko. Za čas do 31. julija t. l. se zavežejo, oddajati odviše poljedelske pridelke in industrijske izdelke. Množino blaga in cene določa komisija. Dokler se ne sklene trgovinska pogodba, na vsak način pa do poteka 6 mesecev po sklenjenem splošnem miru, veljajo za trgovinski promet določbe trgovinske pogodbe, veljavne med Rusijo in Avstro-Ogrsko pred izbruhom vojne; ta provizorij je odpovedljiv od 30. junija 1919 na 6 mesecev.

Zagotovljen je tudi prevoz v Azijo, zlasti v Perzijo, ki je bil prej po Rusiji zaprt.

8. člen določa, da se v posameznih pogodbah, ki so bistven del mirovne pogodbe, rešijo vprašanja javnih in zasebno-pravnih odnošajev, izmenjava vojnih ujetnikov in interniranih civilistov, vprašanje o amnestiji in glede trgovskih ladij, ki so v nasprotnih rokah.

9. člen. Dogovori v tej pogodbi tvorijo nedeljivo celoto.

Prvi sklenjeni mir kot zarja splošnega miru, pozdravljen!

Pl. Seidler in državni proračun.

Ptiča spoznaš po petju, vlado po njenih dejanjih. Naše vlade so v večnih zadregah, politiki pravijo, v krizah. Nobeni vladi pri nas dosedaj narodi niso mogli zaupati; zato so se vse vlade mučile in trudile, da bi jim zastopniki narodov, poslanci, dovolili proračune. Značilno je, da so vlade že zadovoljne, če spravijo pod streho začasní proračun. Tudi sedajna Seidlerjeva vlada je zopet v takih škripcih. Upala je, da po desetih letih dovolijo poslanci reden proračun, pa o tem ni govora. Zadovoljna bode, če bo dobila večino za začasni, dvomesečni proračun. Čehi in Jugoslovani so v strogi opoziciji. Tudi Seidlerjeva vlada si hoče pomagati s — kupčijo za glasove Poljakov. To je že staro sredstvo naših vlad. Kdo pa je kriv tem razdrapanim razmeram? Vladni sistem, ki pozna samo Nemce in tiste, ki se dajo kupiti. Vsi narodi nosijo težka bremena, vsi narodi so plačevali v tej vojni krvav davek, gospodarijo pa naj v državi samo Nemci. Naši poslanci nimajo drugega orožja, kakor da protestirajo proti krivicam, ki se godé našemu narodu, in v znamenju tega protesta glasujejo proti proračunu.

Meseca svečana bi morala vlada dobiti nov proračun, ker zadnji začasni, štirimesečni proračun poteče. Ministrski predsednik se je sedaj takoj spomnil, da so v Avstriji razen Nemcev še drugi narodi; klical je po dolgem času k sebi zastopnike Čehov in Jugoslovanov. Ti pa so konstatirali, da se naše razmerje do vlade ni prav nič izpremenilo, krivice še niso poravnane in vlada ni pokazala—niti najmanjše volje, da bi ustregla upravičenim zahtevam nezadovoljnih narodov. Nasprotno, za hrbtom se je dr. Seidler nemškimi radikalcem pismeno zavezal, da jim glasovanje poplača z ustanovitvijo novega nemškega okrožnega sodišča v Trutnovu, v severo-zapadnem češkem mestu z močno nemško manjšino. To bi bil protipostaven čin, ker zakon predpisuje, da sme vlada izpremenjati okrožja obstoječih sodišč le, če se je za to izrekel deželni zbor dotične dežele. Ta zahrbtna kupčija vlade je ogorčila vse Slované. Čehi so grozili, da bodo državni zbor razbili. V ospredje je stopil zopet dr. Korošec, ki je Seidlerju nazna-

Podlistek.

Iz novih pesmi Boris Mirana.

(Priobčil F. S. Š.)

Hrepenenje po modrem možu.

V gozdu na parobku tu sedim
Sam in po tolažbi hrepenim;
Od jutranje, od večerne strani
Pridi skoraj, skoraj, mož neznani,
Mož modrostti, zlata duša blaga!
Pridi, da obup me ne premaga;
Tolažilo, upanje mi daj,
Da bo zdanje groze konec kdaj,
Konec bo rohnečega divjaštva,
Bridkega med narodi sovraštva.

Pridi, moj rešitelj, ne le k meni,
Glas močan po svetu krog zaženi:
„Bratje, pridite vsi, ki trpite,
Blage duše, ki miru želite,
Ki želite, da ljubezen bodi,
Vsmiljenje med brati in narodi.
V sveto vojsko, bratje, se zberimo,
Zoper moč peklensko se borimo,
Mir in sprava naj po svetu vlada,
Bratovstvo od vzhoda do zahoda!“

Pridi skoraj, mož rešitelj ti,
Da človeštvo ne izkrvavi!

Blažena Liharda, koroška svetnica.

Kržiči ali štručke bl. Liharde so Slovincem v Podjuni dobro znani. 5. februarja navsezgodaj priroma v Kamen v Podjuni velika množica pobožnih romarjev iz Škocijana, Šent Vida, Klanč, Mohlič, Šmarkeža, Tinj, da tam obhaja god blažene Liharde.

Stara listina z dne 1. febr. 1773, podpisana od ravnatelja celovškega jezuitskega kolegija, Antona Foki, ki je bil hkrati prošt v Dobrlivasi, pravi, da morata prihajati ta dan župnika iz Šent Vida in Škocijana v Podjuni v Kamen in opravljati že na predvečer opravila za mrtve; drugi dan pa se opravljajo dve tihi maši in ena slovesna peta maša. Po cerkvenem pravilu pa „se mečljejo“ raz mostovža nekdanjega gradu majhni hlebčki kruha, ki so se napekli na račun ustanove blažene Liharde in ki so se blagoslovili v cerkvi, kot kržiči bl. Liharde med pobožne zbrane romarje. Ljudje dajo ta kruh bolnikom, a tudi bolni živini. V boljših časih so se metali tudi kosci mesa med ljudi.

Zgoraj navedena sistina nam še pove, da je bl. Liharda napravila l. 1112 ustanovo pri cerkvi sv. Lovrencija v Kamnu, vsled katere naj se vrše vsako leto na dan sv. Agate (5. febr.) zgoraj omenjena cerkvena opravila in po maši naj se obdaruje „mnogo revežev“. V ta namen je podarila cerkvi dohodke deveterih pristav, treh fevdov in ene kajže. Zanimati mora torej koroške Slovence, kdo je bila bl. Liharda.

Ankershofen (Handbuch der Geschichte des

Herzogthums Kärnten, I. Bd. Regesten u. Urkunden der IV. Periode, str. 30) nam poroča, da so jezuiti v Dobrlivasi dobili od župnika Tomaža Drabas v Kamnu od neimenovanega komendatorja na Reberci za Acta Sanctorum dve ustni sporočili, kakor si je ljudstvo od roda do roda pripovedovalo zgodbo o Lihardi.

Ob vznožju hribov, na katerih ležita župniji Kamen in Mohlič, privalovi mogočna in široka Drava iz spodnjega Roža. Kdaj si je Drava izkopal ta izhod iz Roža proti severu, ni mogoče vedeti. Visoke Karavanke so ji branile udreti na Kranjsko, pri Humbergu se ji očitvidno ni posrečilo (lepo bi bilo, če bi imeli Dravo v Celovcu!), lahko bi jo bila ubrala čez Klanč v Žitarovca... a vidimo, da je pridrla skoz gorovje Osojnice, ki se vleče od Celovca nepretrgoma do Galicije, in ravno tam, kjer se je Osojnica povspela do najvišje višine, nasproti Galiciji in Mohličam, pa pade naenkrat Osojnica, divje, strmo, brezupno v globino, kjer teče Drava. To navpično skalovje se imenuje Škrbina. — Nemške knjige govoriyo o Scarbin, Scrabina-Felsen, Skarbin itd. Slovensko ime „Škrbina“ je značilno; divje, skalnate čeri so, ki kot posamezno štrleče strmine niso mogle več tvoriti enotne skupine, ki bi bila vreona imena „gore“, kakor ostale posamezne korenine zoba niso več cel zob. Ime Škrbina se nahaja dostikrat v apnenih alpah.

Na tistem nedostopnem robu je stal nekaj mogočen grad „Brežnica“. Prosnic, Prosnica so gotovo potvarjene tvorbe. Na tem gradu je bivala približno od l. 940 naprej pobožna grofica Liharda (Hildegard).

Dalje sledi.

nil, da smo Jugoslovani s Čehi popolnoma, do skrajnosti solidarni, ki pa je na drugi strani želel ohraniti parlament.

Ta nemoralna kupčija vlade z Wolfom je našla odmev tudi pri opoziciji v Poljskem kolu, kjer so s 26 proti 19 glasovom sklenili glasovati proti proračunu, to je proti temu, da se začne specialna debata; z 22 proti 21 glasovom so pa bili tudi proti dovolitvi dvamesečnega začasnega proračuna. Kajpak so sklenili tudi ukrajinski poslanci glasovati proti proračunu in Italijani razen dveh. Seidlerju ni preostalo drugega, kakor da je podal cesarju demisijo celega kabineta, ki je pa cesar ni sprejel. Sedaj bo skušal Seidler zopet s kravjo kupčijo za dvamesečni provizorij (začasni proračun) pri Poljaki.

Jugoslovanski klub je imel priložnost, spoznati politično moralo sedanjega vladnega sistema. Ministrski predsednik vitez Seidler je pred nekaj dnevi priznal predsedniku Jugoslovanskega kluba, da uvideva velikanski pomen jugoslovanskega vprašanja in da bi moral vsak pametni državnik v državnem interesu simpatično spremljati jugoslovanska prizadevanja po združenju. Obljubil je, da bo v svojem govoru podal izjavo o jugoslovanskem vprašanju. Dr. Korošec je vzel to izjavo z zadoščenjem na znanje. Toda ministrski predsednik je zahteval, da bi jugoslovanski poslanci za to izjavo glasovali za proračun, ali da bi se vsaj glasovanja zdržali. Kako neki more biti ministrski predsednik tako naiven (neresen), da je pričakoval uspeha za — same besede; o važnosti jugoslovanskega vprašanja je vendar ves svet prepričan, vsi vrabci že čivkajo o tem na strehi!

Tak sistem je do mozga gnil in nemoralen. Dolžnost vseh poštenih elementov je, da mu naredijo konec. Sedanja vlada pa ima dokaz, da je ta sistem nevzdržen in da bo državo mogoče preurediti in jo postaviti na trden temelj, če se uresničijo slovanske deklaracije z dne 30. V. 1917.

Politični pregled.

Nemški radikali proti državnemu zboru.

Predsednik Jugoslovanskega kluba se je namram dunajskemu dopisniku „Glasa S. H. S.“ med drugim izrazil: Položaj se je v zadnjih dneh poostiril. Z znano obljubo nemškimi radikalcem je ministrski predsednik bistveno izpremenil podlago svoje politike. Vsestransko je bilo priznано načelo, da ne more vlada začeti z reševanjem narodnih sporov enostransko. Vitez Seidler je pa nemškimi radikalcem obljubil enostransko odločitev pri tako dalekosežni trutnovski stvari. (Glej članek: Vlada in proračun.) S tem je potisnil Čeha v silobran, ker za vsako stranko in narod so vprašanja, kjer ni mogoče odnehati. Nemški radikali dobro vedo, da s tem spravljajo v nevarnost parlament in to je pravi in globlji vzrok njihove zahteve. Mislim, da Vas prav informiram, če rečem, da obstoja tudi med strankami izza majnika 1917 nekako premirje v tem smislu, da se morejo velika nacionalna sporna vprašanja spraviti v parlamentarno odločitev le, ako se za to sporazumejo vsi udeleženci. Opozarjam samo na ustavni odsek, kjer imamo nekaj tih dogovor, da se more delo začeti samo sporazumno. Zakaj vse to? Ker so stranke uvidele, da na eni strani ljudstvo ne mara pogrešati parlamenta, na drugi strani pa obstojajo taka vprašanja, kjer pomeni nasilstvo nad posameznimi strankami toliko, kakor uničenje parlamenta. Kdor hoče parlament — in mi ga hočemo vzpričo strašne bede ljudstva, vzpričo korupcije, vzpričo spomina na žalostno dobo Stürgkhovo, zavoljo miru in zavoljo vsem narodom tako simpatičnih demokratičnih reform — ta ne bo odobral, da se je Seidler odstranil od dosedanje taktike.

Nam je poleg vsega tega tudi jako mučno, da smo odslej naprej osebno nasproti ministrskemu predsedniku v zelo neprijetnem položaju. Vedno se moramo bati, da je kje sklenil kako tajno pogodbo, na pr. z ozirom na nedavno posvetovanje z nemškimi alpskimi poslanci, ki se je tikala njihovih zahtev na našem jugu. Tako zaupanje moti parlament v vsem njegovem delu. Zato upam, da vse dalekosežnejše stranke uvidijo, da bo v resnici samo krivda Seidlerjeva, ako pride parlament v zagato.

Za nas Jugoslovane je jasno, da pojdemo tudi zanaprej skupaj s Češkimi Svazom, kakor smo do danes vedno sporazumno nastopali. Vsi drugi nazori, kakor jih dostikrat širijo dunajski listi, so prazna ugibanja.

Tudi Seidler proti parlamentu?

Poljaki so silno razburjeni, ker holmska gubernija pripade Ukrajini in ne Poljski. Zato gredo v opozicijo proti Seidlerju. Ukrajinci so

pa postali malo boljše volje in je predsednik njihovega kluba ob sklepu miru z Ukrajino poslal cesarju brzojavko, v kateri izraža upanje, da bo prinesel prihajajoči mir tudi Ukrajincem monarhije popolno narodno in politično svobodo. Zato Seidler upa za proračun na Ukrajince. Seidler je pa odločen, da obljube, dane nemškimi radikalcem, ne bo umaknil in hoče menda parlamentu zagroziti, ako njemu ne zupa proračuna. Čehi, Jugoslovani in Poljaki pa se teh groženj ne ustrašijo. V demokratičnih državah gre vlada — pri nas pa naj gre državni zbor?! Državni zbor bo sklican zopet v torek 19. t. m.

Veliki shodi na Štajerskem.

„Slovenska kmetijska zveza“ je napovedala občni zbor v Celju dne 4. svečana 1918. Celjski magistrat je shod prepovedal, češ, da se je bati — nemirov. Velikanske množice ljudstva pa so na občni zbor prišle in zahtevale zborovanje. Policija je hotela ljudstvo razgnati. Poslanec Pišek je posredoval. Prišel je sam celjski župan, gospod dr. Jabornegg, ki ga je pa ljudstvo prisililo, da je moral govoriti slovensko. Ljudje so mu začeli ploskati in klicati: „Živijo župan dr. Javornik! Vi boste prvi slovenski župan našega Celja v bodoči Jugoslaviji.“ Ljudstvo se ni hotelo raziti in na dvorišču in veži, v gostilni in na cesti je nastopilo vse polno govornikov. S pesmijo „Hej Slovenci“ se je množica razšla. Na Murskem polju je 3. febr. zborovalo nad 1500 zavodnih Slovencev in Slovencev iz ljutomerskega okraja; navzoči so bili skoro vsi župani. Shod je bila velikanska manifestacija za Jugoslavijo. — Posl. Brenčič je imel v ptujskem okraju več zelo lepo uspešnih shodov, v Šmarjeti pri Ptujju nad 800 in v Ptujju samem, kjer so zborovalci izrekli poslancu Brenčiču in Jugoslovanskemu klubu zapuščnico. Motit je prišel shod samo znani Linhart s par privrženci, pa so ga takoj ugnali v kozji rog. V nemških listih so izmišljena poročila — samo pobožne želje.

Za deklaracijo.

Kakor mogočen val gre po slovenskih deželah zahteva po deklaraciji. Na Kranjskem se je že več kot 75 odstotkov občin izjavilo za deklaracijo, na Štajerskem že več kot polovica, Goriška stopa na dan, Istra, Dalmacija, Hrvatska, pa tudi Koroška. Na Slovenskem je že krog 80.000 ženskih podpisov sesteti. Naprej za pravico in neodvisnost brez vsake bojazni in strahu! „Hrv. država“ piše: „Nihče ne sme šteti ob strani ter ne sme biti nevtralec, niti izven borbe stoječi opazovalec. Ti so vedno in v vsakem narodu najslabši ljudje. Taki se radi vmešavajo v narodne vrste samo tedaj, ko je borba že končana, da bi kaj vlovili za svoje spoštovane osebe.“ Mi pa pravimo: Največji škodljivci pri vsaki veliki reči so cagovci! Odločni ljudje izvojskujejo kar neverjetne zmage, cagovci pa so krivi vseh porazov!

Dnevne vesti.

Priloga. Današnji številki je priložena prošnja odbora za Krekov spomenik v Ljubljani za nabiro prispevkov.

Cerkvene vesti. Kn. šk. ordinarijat je odredil za prihodnjo nedeljo, 17. t. m., slovesne zahvalne božje službe za mir na vzhodu, s Te Deum ob koncu. Opoldne naj se pri farnih cerkvah in podružnicah četrt ure zvoni. K zahvalni službi božji naj se povabijo uradi, šole in občinski zastopi. — V petek, 15. t. m., je ob obletnici škofa Kahna slovesno mrtvaško sv. opravilo v stolni cerkvi v Celovcu. — Župnija Naborjet je podeljena č. g. Francu Holecu, župniku v Grebinju. — Sodalitas presv. Srca Jezusovega za duhovnike ima sestanek 21. febr. ob 1. uri popoldne, v navadnih prostorih. Zaradi neugodnih železniških zvez se mora vršiti sestanek ob 1. uri. Referati: 1.) Potreba samostanov med koroškimi Slovenci. 2.) Naše časopisje.

Nagle smrti je umrl v nedeljo, 10. t. m., nadučitelj Franc Rader iz Poreč pri Gospe Sveti. Na potu iz Gospe Svete ga je zadela srčna kap in je namestu umrl.

Napad. Pri Goričici pri Celovcu je v nedeljo, 10. t. m. napadel neki vojak od letalskega oddelka svojega četovodjo in ga z bajonetom ranil. Napadalec so orožniki aretirali.

Poizkušen samomor. 11. t. m. se je v Celovcu neki podčastnik obstrlel z revolverjem. Hudo ranjenega so prepeljali v vojaško bolnišnico.

Premalo žita. Minister za prehrano je povedal, da potrebuje Avstrija vsak dan 357 vagonov žita. Sama pridela žita 197 vagonov in potrebuje torej dovoza 160 vagonov. Dobi pa iz Ogrske samo 66 in iz Romunije 15 vagonov, skupaj torej 81 vagonov. Torej primanjkuje tudi ob zmanjšani količini vsak dan 79 vagonov.

Dve avdijenci pri cesarju. Minister dr. Ivan Žolger je bil pri cesarju v posebni avdijenci. Tudi posl. vitez Jos. Pogačnik je bil v avdijenci pri cesarju.

Nezaupnica Dobernigu. V gospodarskem svetu celovške mestne občine so 6. t. m. razpravljali o pomanjkanju kruha in moke v Celovcu. Obžalovali so, da se posl. Dobernig za te reči nič ne briga in so ga pozvali, da se zgane. Dobernig pa za to nima časa, ker se mora vkvarjati s — koroškimi Slovenci.

Deželni odbor. Vsled smrti deželnega odbornika dr. J. Lemiša je bil v deželni odbor poklican njegov namestnik posl. Dobernik.

Poštni nabiralnik je dobil 11. t. m. Štebenj pri Globasnici.

Novi feldmaršali. Cesar je imenoval za feldmaršale generalne polkovnike pl. Svetozarja Boroovića, barona Böhm-Ermolija in barona Rohra, načelnika generalnega štaba generala barona Arza pa za generalnega polkovnika.

Vpoklic oproščenih. Domobranksko ministrstvo razglašča, da morejo dosedaj oproščeni vojniki letnikov 1899, 1898, 1897 odriniti v vojaško službo dne 1. marca, letniki 1896, 1895 in 1894 pa dne 3. aprila. Glede onih oproščencev vseh omenjenih letnikov, ki pripadajo kmetškemu stanu, pa je ministrstvo odredilo, da morajo odriniti v vojaško službo že dne 11. februarja. Pozneje pa bodo dobili vsi ti daljši delovni dopust.

Izjeme pri vpoklicu oproščenih. Domobranksko ministrstvo je odredilo, da so vse vojaške oprostitve črnovojnikov, rojenih v letih 1900 do 1894, razveljavljene in bi morali vsi dozdej oproščeni črnovojniki imenovanih letnikov brez izjeme nastopiti vojaško službo. Na posredovanje poslancev pa sedaj domobranksko ministrstvo razglašča: Okrajne politične oblasti so pooblašene, da smejo napraviti izjeme glede vpoklica dosedaj od vojaščine oproščenih črnovojnikov imenovanih letnikov. Tisti črnovojniki, rojenih v letih 1900—1894, ki so bili dosedaj oproščeni od vojaške službe, bodo še tudi v bodoče oproščeni in sicer le tedaj, če je njihov glavni poklic kmetijstvo in če dokažejo, da nimajo nobene moške, pa tudi ne ženske delavske osebe, katera bi jih mogla v kmetijstvu nadomestovati, oziroma zastopati, vsled česar bi bil vsled vpoklica dosedaj od vojaške službe oproščenega trajno onemogočen nadaljni obstoj dotičnega kmetškega posestva. Tozadavne prošnje, kolkovane s kolkom po 3 K, naslovljene na domobranksko ministrstvo, opremljene s potrebno razvidnostno tiskovino, je vlagati potom županstva na okrajno politično oblast. Domobranksko ministrstvo bo dotičnega črnovojnika iz navedenih razlogov ali trajno oprostilo od vojaške službe ali pa vsaj za toliko časa, dokler ne bo kaka druga starejša moška oseba, ki bi prišla pri dotičnem kmetijstvu v poštev in ki se sedaj nahaja pri vojaki, oproščena od vojaške službe.

„Kärntner Tgbl.“ v odgovor. „K. T.“ skuša polemizirati zoper odgovor, ki ga je dala naša politična organizacija na bojno pozicijo, ki jo je zavzela proti Slovincem nemška krščanskosocialna stranka. Pravi, da smo zvezani s „češkimi veleizdajalci“. Ko bi „K. T.“ vendar že enkrat nehal operirati s takimi „krepkimi“ izrazi, ko mora vendar vedeti, da so Nemci brez razlike strank, izvzemši socialne demokrate, potisnili s svojimi načrti in nasilstvi Čeha in Jugoslovane še pred sklicanjem državnega zbora v združeno obrambo. Je-li „K. T.“ tako naiven, da nam prisojja narodni samomor, da bi se bili v obrambo izročili najhujšim nasprotnikom v nenasitno žrelo? Nami-gava na beljaški „Volkstag“, češ, da bi v beljaških resolucijah našli, česar ne bi bili prej kdaj pričakovali. Tele točke v dotični resoluciji po vseh naših groznih žrtvah res ne bi bili nikdar pričakovali: „10. Varstvo nemških državnih nastavljenecv pred povodnjo v državnih uradih od strani vojnih invalidov nenemške narodne pripadnosti po vojni.“ Vrhtega nas „K. T.“ nanovo denuncira. Pravimo: Na dan z vsemi tistimi članki, ki jih „K. T.“ navaja, pa z nepotvarjenimi, potem pa bomo nadalje govorili!

Slovensko Blaško lovsko društvo je na svojem občnem zboru v nedeljo dne 10. t. m. sklenilo, vsakoletne obresti znatnega kapitala, katerega si je po pametnem gospodarstvu tekem let prihranilo, obrniti revežem Blaške občine v korist. Tako je prav. Ne samo sebi v zabavo, ampak tudi bližnjemu v blagor!

Slovenska Matica. Izredni občni zbor „Slovenske Matice“, sklican za 14. februarja t. l., je vsled nepričakovanih ovir za 14 dni preložen. Vrši se 28. februarja na istem kraju in z istim sporedom.

Do 50.000 Hrvatov in Srbov iz Hrvatske, Slavonije, Bosne, Hercegovine, Istre, Dalmacije, Reke in Medjimurja je padlo v tej vojski za monarhijo. Tako je izračunal v „Domu“ dr. Rudolf Horvat.

Našim p. n. naročnikom.

Vljudno naznanimo, da se je list „Mir“ od 1. februarja 1918 na 6 strani povečal in vsled tega tudi podražil ter stane naročnina za celo leto

6 kron.

Mnogo naročnikov je za letos že plačalo po 4 krome. Kakor hitro dobimo naročene položnice, bomo iste vnovič priložili ter prosimo, da se primanjkljaj za letos doplača.

Prosimo, da se pri vplačilih zapiše na položnico ali nakaznico tudi tista številka, ki je tiskana v zgornjem kotu naslovnega ovitka nad imenom naročnika, da vemo komu zapisati poslani znesek.

Prijazno opozorimo, da je treba naročnino plačati **vnaprej**.

Kdor list nanovo naroči, naj posebno zapiše, da je **nov** naročnik.

Pri preselitvah ali premestitvah naj se naznani poleg novega naslova tudi stari naslov, da ne bi pomotoma pošiljali lista na dva kraja.

Uredništvo in upravištvo „Mira“.

Odlikovanje. Vojni kurat Jernej Hafner je bil odlikovan s Franc Jožefovim redom. Nahaja se ves čas na bojišču.

Iz laškega ujetništva se je povrnil dr. Anton Jehart, bivši pridigar v Marijini cerkvi v Celju. Pri naši prvi ofenzivi je bil v Srbiji ujet. Po srbskem porazu je po strašnem trpljenju prehodil Albanijo ter je bil z ladjo prepeljan na Italijansko. Tam se je med tem učil jezike, da zna sedaj več ali manj vse večje evropske jezike. Ker je bil bolan, je bil izmenjan in je prišel čez Švico v lepi avstrijski uniformi iz laškega blaga. Šel je na svoj dom v Slivnico pri Mariboru.

Fotografiranje po Koroškem. C. kr. deželna vlada je za kraje južno od Drave in zapadno od Ljubeljskega potoka l. 1915 izdala prepoved fotografiranja sedaj zopet umaknila, ker Koroška ni več v vojnem ozemlju. Fotografiranje, risanje in slikanje v vojaškem oziru važnih poslopij in naprav, vojaških obratov, utrd, vojaških taborov, transportov čet, železniških naprav in poslopij je pa še zanaprej brezpogojno prepovedano.

Daleč smo že prišli z vojsko. Kmalu ne bo več stvari, ki bi se dobila brez karte. Če se hočeš obleči, potrebuješ karte! Če hočeš samega sebe omiti ali perilo sprati — imeti moraš — karte; če hočeš potolažiti svoj želodec — treba ti je karte, in samo malo jestvin si smel dosedaj užiti, ne da bi ti bilo treba v mestu in mnogokrat tudi po deželi — kart, prosjačenja in nastavljanja. Kakor se čuje, se bodo sedaj upeljale v mestih tudi karte za — kisló zelje in kisló repo, vrhu tega pa tudi karte za — meso. Tega bo namreč vidno manj — in sicer ne samo na Dunaju, temveč tudi v naših deželah. In vendar se najdejo posebno med Nemci še ljudje, ki se navdušujejo za vojno klanje in za nadaljevanje vojske v ta namen, da bi si nemška država kolikor mogoče opomogla, med tem ko naše ljudstvo vedno bolj trpi. Dajte nam mir in pustite nas, da si bomo sami uredili svoje zadeve!

Tudi pliberški „ausšus“ proti nam. Vsi še tako mali narodi hočejo pridobiti sedaj vse pravice za samostojno državo. Tudi mi Jugoslovani nismo slabši kot drugi. Dosti milijonov nas je, če se združimo. Mnogo stvari imamo, kar lahko prodajamo in izvažamo, na morje mejimo, pot v širni svet nam je odprt in s tem trgovina in bogastvo. Naša zemlja se razprostira daleč na jug, naš narod je priden in delaven, zakaj bi ne postali tudi mi enkrat na svoji zemlji svoj gospodar? Naši možakarji in fantje so krvaveli za domovino, so se hrabro borili za cesarja in na tisoče in tisoče Slovencev je padlo za domovino. In sedaj hočemo tudi mi svoje pravice, Slovenci in Slovenke, in dobili jih bomo, in če se cel tucat „nemških purgarjev“ v Pliberku na glavo postavi. Kaj bi ti purgarji le naredili, če bi ne imeli slovenske okolice, ki jim da zaslužka in kar imajo ti purgarji posebno radi, sem ter tja v kaki košarici, tudi kaj za jesti? Kaj pomenijo ti purgarji proti stremljenju celega sveta? Predno ne dobi vsak narod svojih pravic, ne bo miru in miru so menda pliberški purgarji tudi potrebni! Če ne, pa hajdi puško na ramo in pa v strelni jarek! Kaj boste doma pri peči protestirali, saj veste, da tega vendar nikdo ne upošteva.

„Je pač vojska!“ Te besede slišiš nešteto krat. To je tolažba, s katero se ljudje tolažijo v teh hudih časih. Po pravici. Vojska je bila vedno huda reč in vojske bo enkrat konec in potem bo drugače. Torej potrpi in se tolaži s tem, da „je pač vojska“. A vedno te besede tudi niso na mestu. Tudi če je vojska, ni vse dovoljeno. Zdaj pa se večkrat najhujše krivice, najbolj barbarska zverinstva opravičujejo z besedami, da „je pač vojska“. Ali je človek v vojski postal zver, da bi bilo vse prav in dobro? Ali v vojski, oziroma ob času vojske ne velja več deset božjih zapovedi? Ali se v vojski s človekom vse sme storiti? Ali je ljudstvo izgubilo vse pravice, da bi moralo vse nasilnosti in krivice molče prenašati? Poglejmo v res demokratične države na pr. na Angleško, v Ameriko, koliko pravic, kako mogočno besedo ima ljudstvo kljub vojski. Vojska je huda, ljudstvo trpi v vojski, s pomočjo ljudstva se vodi vojska, brez ljudstva bi se ne mogla voditi. Zato ima ljudstvo, ki mora na svojih ramah nositi vse vojskine napore, težave in žrtve, tudi pravico, da sodi o vojski, da odločuje o vojski, da določuje tudi cilje vojski in o njenem začetku in koncu. Torej glavo po koncu, kljub vojski ni vse dovoljeno in tudi ob vojskinega časa ljudstvo ni izgubilo svojih pravic.

Škofiče. (Župnija junakov.) Naša župnija, ki se tako ljubko naslanja na Vrbsko jezero, ta biser slovenskega Gorotana, se je v tej strašni vojni, ki jo bijemo za obstoj naše mile Avstrije, nad vse vrlo pokazala. Imenujemo jo lahko župnijo junakov; kajti dosedaj so si naši vojaki priborili v bitkah nič manj kot triintrideset svetinj. V naše veliko veselje in velik ponos smo pa zvedeli, da dobimo kot župnika tudi junaka, ki je bil za svoje junaške čine na bojnem polju že trikrat odlikovan: gospoda Majerhoferja. Vrlo dobrodošel! Da bi se le kmalu znebil tornistra in muštac!

Škofiče. (Šest sinov vojakov.) Tukajšnja spoštovana Mutarjeva družina je dala cesarju v tej vojni šest sinov. Šesti je bil potrjen pri zadnjem naboru in se že uri v sukanju bridke sabljice. Zanimivo je, da je bila njih mati — umrla je žal že v prvem letu te vojne — nečakinja ljubljanskega škofa Jegliča, v katerem slavi ves slovenski narod svojega Stroßmayerja, Jegliča, ki tako junaško izvršuje veliki Krekov testament: Jugoslavijo. Izmed naših župljanov-vojakov so tudi štirje feldvebli in več drugih šarž, kar priča, da so Škofičani bistre in svetle glavice, bistre, kakor valovčki njih jezera, svetle kakor žarki božjega solnčeca, ki tako bogato osiplja njih prijazno vas. Kaj naredi vse samoslovensko uradovanje! Dobro bi bilo in velečastno za vso občino, da bi pristojne oblasti sporočile te vrstice tudi kabinetni pisarni Njegovega Veličanstva, da bi dobil naš Mutar, oče šesterih junakov, Najvišje darilo, kakor jih dobijo tudi drugi očetje v takih slučajih.

Škofiče. (Zvon je počil.) Edini zvonček, katerega nam je še pustila ta strašna vojna, nam je v pustu počil. Votlo in hripavo hrešči sedaj čez solnčno vas in opominja tembolj na potrebo spokorjenja v sedanjih dnevih. Nekateri trdijo, da mu je počilo srce od prevelike žalosti, ker so pobrali vse njegove brate v vojno, in kateri se ne bodo več vračali; drugi pa pravijo, da je počil od same jeze, ker je zvedel, da so njegovi brati prišli nečednim židom v roke. Tretji pa pametujejo, ker noče več opravljati spodobno svoje vzvišene službe, ga bomo pa zamenjali za boljšega. Saj je končno židom vse eno, ali imajo v svojih tovarnah in zalogah cele ali počene zvone. Nam pa vendar ni vse enako, kdo in kako nam poje iz lin.

Dobrije pri Guštanju. Pri našem železničarju g. Pauseju sta zmanjkala v noči od 4. na 5. t. m. dva lonca slanine v vsebini 36 kg. Kdo je bil tako potreben, se še ni dalo dognati.

Šmarjeta pri Telenbergu. (Veličasten pogreb) je bil pri nas v nedeljo 10. t. m. Pokopali smo bivšo Lavrejevo gospodinjno v Šmarjeti, Ivano Hermetter. Zelo skrbna in delavna žena je s svojim že tudi rajnim možem povzdignila Lavrejevo hišo do lepega blagostanja. Ko je prevzel sin Herman gospodarstvo, je kupila Bajsnekarjevo kmetijo, pa kmalu so ji odpovedale telesne moči. Tiha, skrita bolezen ji je kljuvala v prsih in jo položila na smrtno posteljo. Od Toneja v Št. Juriju, kjer je ležala zadnje tedne pri svoji hčeri Amaliji, smo jo prepeljali v veličasten sprevodu na rodniško pokopališče v Šmarjeto. N. v. m. p.!

Črna. (Krap iz gipsa.) Vse se posreči raznim uzmovičem v sedanjem vojnem času. Povsodi kradejo in hočejo na ta način nadomestiti različne primanjkljaje. Prvi je seveda izstradani želodec, ki vedno in vedno kliče po raznih nadomestkih in priboljških. Tako si je tudi v Črni dne 4. t. m. hotel nekdo privoščiti za sedanji predpustni čas kaj boljšega. Vkradel je tukajšnji

gostilni pri Matevžu v veži eno vrečo misleč, da je fina pšenična moka. No, 40 kg bele moke bi ne bilo slabo! Z največjim veseljem nese vrečo proti domu, med potjo dela vse najboljše naklepe, kako si bo pekel in privoščil slastnih krapov in še česa drugega dobrega. Toda kakšna zmeta! Spoznal je, da v naglici ni izmaknil pšenične moke ampak v vreči je bil mavc (gips). Ves jezen vrže vrečo proč za cesto, od koder je prišla zopet v roke lastniku. Ta si bo pač zapomnil, kako se je njegovo veselje kmalu izpremenilo v žalost! Gotovo nikoli več ne bo iz gipsa krapov pekel.

Štebenj pri Dobrlivasi. (Pogreb in slovo brata.) Dne 4. t. m. je tu umrla in 6. t. m. bila pokopana pd. Kruzejeva hčerka Justina Wutej, komaj 15 let stara deklica, za sušico. Po pogrebu edine sestre je odrinil njen edini brat Mihi, star šele 17 let, k vojakom. Starišem naše sožalje!

Rute nad Ločami. Lepo je bilo v sredo, 6. t. m. pri Miklavu v Rutah. Bila je poroka. In to v sedanjem času že nekaj pomeni. Kajti poroke bodo na deželi kmalu bele vrane. V loški fari na primer celo leto 1917 ni bilo nobene poroke. Letos pa kaže, da bo boljša letina. In h koncu bi bilo dobro, če še omenim, kdo se je pravzaprav poročil v Rutah. Tako je bilo oklicano v cerkvi: ženin je Kristijan Pušnik, gozdar in oskrbnik na Starem Gradu, nevesta pa Neža Samonik pd. Ročičnikova. Vsega spoštovanja vreden par, Bog jima daj srečo!

Šteben pri Beljaku. Po dolgih tri in pol letih se je vrnil pretekli teden naš obče spoštovani in priljubljeni gospod župnik dr. I. Lučovnik — upamo da za trajno — na svojo faro. Č. g. Ivan Kuhling, ki je nadomestoval g. župnika, pa je kot provizor premeščen v Gorje v Zilski dolini.

Brnca. (Razno.) Z veseljem te pozdravljamo, dragi „Mir“, v novi, povečani obliki! Bili smo Ti zvesti v hudih, a hočemo ti biti zvesti tudi v boljših časih. Za tisti borni 2 K na leto nam res ni. Doslej si nas obiskoval v 21 hišah, odslej te bomo spravili še v to in ono drugo, kjer te še ne poznajo. To ti obljubimo mi, tvoji stari prijatelji. — Sladkor za čebelice smo vendar dobili pretekli teden. Torej smo se v zadnjem „Miru“ prezkodaj kregali ali pa prepozno, kakor se vzame.

Rinkole. Zopet gre en fant iz naše vasi služiti cesarja in sicer Perč Jože pd. Bidrihov, peti in zadnji sin te rodbine. Ubogi žalostni stariši, zapuščeni in osamljeni na stare dni! Prosili so, naj jim enega pustijo, a vse zaman; ne sliši se glasu trpečih vpiti. V tolažbo vam žalujoci stariši naj bo upanje v Boga in misel, da niste edini s toliko žrtvami. Ti pa, dragi Jože, ne zabi Boga in naukov maternih in očetovih. Hodi srečno!

Grabštanj. (Smrt) tudi doma ne prizanaša. Dvajsetletna Zofka Černik pd. Žloserjeva v Grabštanju je po dolgi bolezni, previdena s tolažili sv. vere, mirno v Gospodu zaspala. Najlepši dekliški kras, mirtov venec, jo je dičil na mrtvaškem odru. Lep je bil njen pogreb. G. župnik so se ob odprtem grobu tudi spominjali njenega brata Mihaela, ki je dne 10. 9. 1914 padel pri Grodku, čigar truplo počiva daleč proč v tujini, med tem ko bo Zofka v tolažbo šesterim sestram, dveh bratov in žalujocih starišev počivala v rodni grudi. — Tri dni navrh pa je bil pogreb pd. Prašnikove matere v Zablatih, Marije Šiter roj. Klanfar. Z žalostjo smo spremljali staro mamko na zadnji poti; saj smo jo večinoma že spoznali kot otroci in jo ljubili, ko nam je pripovedovala dogodke iz starih časov. Nad šestdeset let je že prebivala v našem tihem kraju v mirnih Zablatih. Šele 18 let stara, se je omožila na Prašnikovo posestvo, kjer je s trdim delom na hribovitem polju skrbela za obstanek svoje družine. Rajna mati so bili verna in pobožna žena. Blizu 25 let so se redno udeleževali domačih šmarnic v Zablatih. Pač jih bomo pogrešali pri šmarničnem oltarčku! Prazen bo njih priljubljen prostorček. Tako se nam redčijo prostori okrog oltarčka; saj nas zapuščajo najboljše ljudje. A upajmo, da bodo prihodnje šmarnice obhajali tam v večnem raju, kjer bodo lepše, neminljive šmarnice. In mi se Vas bomo ob teh priložnostih spominjali in vaš zgleđ nas bo oživljal, da bomo vztrajali v ljubezni do Boga in Marije.

Sv. Križ nad Črnečami. (Postne pridige.) Zadnja enciklika papeža Benedikta XV. o krščanskih pridigah kakor tudi novo cerkveno pravo polaga posebno važnost na postne pridige. Romarje Sv. Križa bo zato zanimalo poročilo, da so se postne pridige v naši romarski cerkvi vpeljale z dovoljenjem kn. šk. lavantinskega ordinarijata v Št. Andražu od dne 28. febr. 1849, št. 327, da se torej letos obhajajo 70 krat! Cerkev takrat še ni bila dozidana, vendar pravi kronika, da so ljudje z veseljem prihajali h pridigam od blizu in daleč in se tako spodbujali za nadaljnje zidanje in olepšanje cerkve. Priljubljene so ostale te pridige tudi zanaprej in sam Bog vé, koliko vspodbudnih naukov, dobrih mislij

in nagibov za kesanje, trdnih sklepov in tolažbe so v dolgi vrsti let prinesle nešteti poslušalci. Naj tako ostane tudi zdaj in v bodoče!

Apache. („Hindenburgov tobak.“) Prodajati se je začel tudi pri nas takozvani „Hindenburgov tobak“. Ko smo zvedeli, da se lahko dobi, smo veseli s pripravljenimi pipami hrumeli po njega; toda kako razočaranje! Ko odpremo prvi zaboj, najdemo v naše začudenje v njem le navadno posušene listje, ki bi ga človek v jeseni sam lahko nagrabil cele kupe — in to za visoko ceno 40 vin. Če mora slavni Hindenburg že tako slabo robo kaditi, potem ga v resnici pomilujemo. Mislimo pa, da bi, ko bi vedel, da se njegovo ime v take namene izrablja in s tem ljudstvo slepi, proti temu gotovo nastopil. Ali to ni nezaslišano, ena pest posušenega listja za 40 vin.? Kmet pa mora svoj mošt po 50 vin. prodajati. Pred vojsko je bilo vino približno trikrat dražji kot mošt; zakaj dobilo se je že fino namizno vino 1 po 48 vin., mošt pa je bil po 16 vin.; zdaj pa je vsled maksimalne cene sadjevec 10—12krat ceneje kot najslabše vino. To pač ni nobeno razmerje med prej in sedaj. Po prejšnjem ključu v razmerju s sedanjo ceno vina bi moral mošt najmanj 1 K 20 v veljati. Zakaj sukanec (cvrn), blago za obleko, vino, prava kava itd. ni podvrženo maksimalnemu tarifu in se sme prodajati po nezaslišanih cenah? Če pa kmet svoj mošt za par vinarjev dražje proda, se ostro kaznuje; le njegovim pridelkom se predpisujejo maksimalne cene, kar pa kupi, mora drago plačati, rekvirira se mu že tudi skoro zadnji rep iz hleva, on pa še najpotrebnejših reči: sladkorja in olja in celo tobaka ne dobi, le listje se mu še ponuja pod imenom „Hindenburgov tobak“, o katerem se je neki kmet izjavil, da ga shrani v spomin, da bodo tudi poznejši rodovi vedeli, kakšna roba se je morala med vojsko kupovati in kaditi.

Kako je z vojno.

Na francoskem bojišču napravljajo Angleži na raznih mestih sunke, da bi poizvedeli, kje da se zbirajo moči za nemško ofenzivo, ki jo sovražniki pričakujejo. Tako se razvijajo manjši, pa vroči boji. Amerika prevaža čete na evropsko bojišču; ena transportna ladja je bila potopljena, vendar pa so večino posadke rešili. Ker bo na ruskem bojišču mnogo vojaštva prostega, se Angleži in Francozi bojijo nemške in naše premoči na moštvu in materijalu.

Naši vojaki.

Koliko težav ter trpljenja prenašajo naši vrli slovenski vojaki v sedanjem groznem vojevanju na Laškem, kažejo sledeči odlomki iz dveh vojaških pisem:

Korporal Jan. Č. iz Dobrave piše: Naznanim Vam, da sem imel od dne 27. dec. 1917 do 7. jan. 1918 najnevarnejše in najtežavnejše dni, odkar sem na bojišču (od začetka sem). Dne 26. dec. smo dobili povelje, da moramo dne 27. na hrib, ki se v časnikih dosti imenuje (Monte A.), to je hrib groze, ves posut s človeškimi trupli, da jih je na stotine; kakor listje ležijo roke, noge, glave in cela trupla, da človeka kar groza pretresa. Spali smo v jamah, ki so nastale od granat, mraz in žega sta nas mučila, ker ni ne drv in ne vode, sneg pa ves črn od streljanja; drva in voda so dve uri daleč.

Bilo nas je malo krdelo (14 mož), bili smo v prednji postojanki kot opazovalci in telefonisti; jaz sem bil opazovalec. Obstreljeval nas je sovražnik vsak dan z nekaj sto granat in šrapnelov. Hvala Bogu, preстал sem srečno, ali nekaj pa jih je ostalo tam za vedno in delajo družično drugim, ki ležijo tam razkosani, ker pokopati jih je zdaj nemogoče. Umrti se ves čas nisem mogel. — Bili so to strašni dnevi. Sedaj so nas nadomestili drugi in mi smo zdaj bolj v ozadju, kjer nam gre boljše. Ko sem prišel gor in sem videl, kaka groza je tam, sem se zaobljubil, da, ako pridem srečno zopet dol in enkrat v ljubo domovino, sezidam na našem vrtu, tam kjer stoji tista mala košatnica, kapelico v čast in s podobo Matere božje dobrega sveta ter sv. Barbare, zaščitnice topništva.

Drugi, četovodja Miloš Č., piše dne 18. jan. 1918: „Jaz čepim tukaj za nekim grmom, kjer imam v zemlji malo luknjo, prav tako kakor medved svoj brlog. Tukaj torej čepim in zmrzujem prav pošteno, kajti vsako jutro moram svoj brlog očistiti snega, ker ga ponoči navadno zamede, ker po teh planinah brije skoraj vedno mrzla, snežena burja... Okolica, v kateri se nahajamo, je gorata, okoli 1000 metrov visoka, semtertja porasčena z nizkim bukovim grmovjem, za bojevanje ne posebno pripravna, ker ni nobenega

kritja in sovražno topništvo lahko vsak kotic z uspehom obstreljuje. Italijani in Francozi pa tudi niso slabi topničarji in nam prav nič ne prizanašajo. Jaz sem v sredini med rekama Brenta in Piave in tudi imena gor: Grapa, Pertika, Asalone Vam bodo iz časnikov znana, ker tam so vedno najsilnejši boji, in tam smo tudi mi, saj je znano, da mora gorsko topništvo biti vedno tam, kjer je najslabše.

„Kdor dolgo živi, marsikaj doživi,“ pravi pregovor, ki pa ni povsem in vedno resničen. Naj kdo tudi sto let živi v miru in doma, pa ne bo nikoli doživel toliko kot tisti, ki je samo par mesecev na bojišču. Jaz sem tudi že veliko preстал, veliko pretrpel in se ne pritožujem rad čez vsako malenkost, a tako slabo pa mi tudi še ni šlo, kakor zdaj.

toliko bukovega listja pokadili pa še nismo kot zdaj. To je torej plačilo, da smo napodili Laha tako daleč čez mejo in nič ne vzeli od toliko bojnega materijala in toliko plena...“

Naše žrtve.

Grabštanj. (Smrt doma in v tujini.) Bela, neizprosna smrt je imela v teku minolega časa pri nas bogato žetev; gospodovala je doma in v tujini. — Tako nam je došlo poročilo iz italijanskega bojišča, da je, zadet od sovražne krogle, padel Gabriel Krasnik pd. Novak v Sepcu, star 33 let. — Iz Rusije se je poročalo, da je umrl v ruskem ujetništvu pd. Melherjev Šimen v Sepcu. Že v začetku vojske je bil ujet. Umrl je že meseca maja leta 1916, a poročilo je prišlo šele sredi januarja t. l. — Pri mrtvaškem opravilu so se rosila očesa sosedov in prijateljev. — Tudi sta postala žrtev vojske, ki sta umrla vsled bolezni, dva brata pd. Movrnova sina v Zagorjeh. Nevtolažljivim starišem naše sožalje! — V torek dne 5. t. m. pa je bila maša zadušnica za Jožefom Blatnikom, ki je istotako umrl vsled bolezni, dobljene v vojski. Rajni je vnuk gospe Blatnik, restavraterke v Grabštanju. Njegov brat Hartman je padel že v začetku vojske. — Vse te pokriva tuja zemlja, njih duše pa so brez dvoma splavale nad zvezdne višave, kjer skupno prebivajo v pravi nebeški domovini.

Brca. Žalostno novico imam danes za Te, moj ljubi „Mir“! — Pretekli teden smo dobili z Laškega poročilo, da je padel naš pridni čevljarski mojster in stari tamburaš Tomaž Uršič. Vboga vdova in otroci! Rajni je bil tih in skromen, a zelo delaven in vztrajen mož. Velikim trudom si je prihranil toliko, da si je kupil lastno hišico. Veliko je delal, veliko trpel v svojem življenju. Tolažbo je iskal in našel v ljubljeni svoji družini in med svojimi prijatelji pevci-tamburaši. Bil je do skrajnosti značajan Slovenec in je moral zavoljo tega dosti trpeti. Tomaž, tvoji zvesti prijatelji pevci in tamburaši ti kličejo: Na svidenje nad zvezdami!

Iz Otoža pri Št. Ilju. Dne 15. m. m. je umrl na Dunaju v vojaški bolnišnici Avguštin Mečina, sin tukajšnjega posestnika Gregorija Mečina pd. Vrabla na Otožu. Rajni Ština je bil star 28 let in je služil pri 7. pp.; bil je ranjen v desno nogo na italijanskem bojišču ob Piavi. Zdrobilo mu je nogo v kolenu in so jo morali odzvati, in to ga je stalo življenje. Kljub velikim bolečinam je svoje trpljenje tiho in vdano v božjo voljo prenašal. Tudi sestra strežnica se je izrazila nasproti njegovim bratom in sestram, ki so ga obiskali, da nikdar ne toži in je še sam živahno pripovedoval: „Hej, mi smo vjeli Italijanov, kar cele ceste jih je bilo, čeravno so tako bežali, da je bilo kar posejano s kapami in hlobuki, in še sami so vkup leteli.“ Upanje je imel, da morda še ozdravi, pa vnetje se je širilo naprej. Bil je previden s sv. zakramenti za umirajoče, in sam je rekel: „Boljše je zame, da sedaj umrjem, ker sem pripravljen.“ Dne 15. 1. 1915 je zapustil svoje stariše in domačo hišo in odšel k vojakom in tri leta potem na ravno tisti dan, 15. januarja 1918, je zapustil to solzno dolino in odšel v boljše življenje v večnost. Bil je vzgleden mladenič tihega in mirnega obnašanja in priljubljen pri vseh, ki so ga poznali. Rad je prebiral slovenske časnike „Mir“ in „Bogoljub“, bil ud izobraževalnega društva „Bilka“ v Bilčovsu. In sedaj počiva na cesarskem Dunaju v tako imenovanem oddelku: „Grobovi junakov“. Počivaj v miru! Naj ti bo tuja zemljica lahka!

Pokrče. (Gruda umira.) Kratko a usodopolno poročilo z južnega bojišča je pretreslo že itak osirotelo Brecljnovno družino. Najstarejši sin, Miha Slug, ki je pri saperjih skozi pol-drugo leto v bojni črti služil cesarju, je 9. januarja umrl in bil dan navrh z vsemi vojaškimi častmi na pokopališču v Fonzaso na Laškem pokopan. Decembra je umrl oče, sedaj pa je šel za njim še sin. Bil je priden sin svojih starišev, izučen

mizar, edino upanje in krepka opora žalujoče matere-vdove. Prosilo se je za njega oprostitev od vojaške službe, pa prišla je samo tužna vest o njegovi smrti. Veselil se je, kako bo pripovedoval starišem o prestanih bojih, pa iz daljnega groba molče govori, da so zanj prestani vsi boji. Bog tolaži težko preizkušeno mater-vdovo, ki je z dvema otrokoma ostala sama. Dosti je slovenskih grobov, dosti je pognojena naša zemlja. Kdaj nam zažari iz teme grobov zarja vstajenja in iz smrtnih poljan novo življenje?!

Št. Peter pri Vašnjah. Za domovino sta dala svoje mlado življe brata Jože in Lojze Hudelist pd. Lenartova na Potoku, prvi 25. vinotoka 1917 na laški fronti, drugi 13. listopada istega leta ob reki Piavi. Kakor je bilo sporočeno težko prizadetim starišem od vojaške oblasti, je bil predlagan Lojze za veliko srebrno svetinjo. Po padlih pa ne žalujejo samo sorodniki, za njima žaluje vsak zaveden Slovenec naše občine! Bila sta obče priljubljena. Okrog njiju se je zbirala slovenska mladina in se navduševala za narodno stvar. Vedno sta bila med prvimi na braniku za naš narod. Slov. pevsko društvo „Lisna“ izgubi z njima najmarljivejša in najboljša pevca. Čebelarsko društvo izgubi z Jožetom neumornega delavca. Čebelite so bile njegovo vse! „Čebelarja“, „Sadjarja“ in „Mir“ je naš Jože izmed časopisov najbolj čislal. Tako mirujeta sedaj, rešena vsega boja! Pogosto sta se bila brata izrazila, da rada žrtvujeta svoje mlado življenje za prostost teptanih in zaničevanih Slovencev. Št. peterski mladeniči, kolikor nas je še, hočemo v njiju spomin započeto delo nadaljevati do končnega uresničenja — deklaracije! Slava junakom! — Starišem odkrito sožalje! Mladenič.

Št. Peter pri Vašnjah. Slovensko pevsko društvo „Lisna“ in vojna.

Puobič sem star še le osemnajst let...

Mi smo vojaki korenjaki...

Tako nam je pogosto zapelo „Slovensko pevsko društvo Lisna“ pred vojno. Kdo je tedaj mislil na vsebino pesmic! Ni bilo treba dolgo čakati in uresničilo se je vse! Kje so oni mladeniči, kje očetje, ki so z navdušenjem slušali pesmi? Kje so slavčki, ki so prepevali? Kje so, da bi nam dajali tudi sedaj poguma, nam razpršili žalostne misli? Oblekli so razen dveh vsi cesarsko suknujo; mnogo jih je dalo tudi življenje zanj! Večina pevcev se ne bo vrnila nikoli več med nas. Tako Lojze Melišnik pd. Zletkov pod Lisno; Janez Dvornik, mežnar v Št. Petru; Janez Mauchler pd. Breznik v Št. Martnu; Florijan Hofstätter pd. Sparlnov v Št. Martnu; Jože in Lojze Hudelist pd. Lenartova na Potoku. — Da smo izgubili s padlimi pevci najboljše, najzavednejše mladeniče, ki bi bili dika naše občine, to nas tare še tem bolj. Nehote se ob tej priliki spominjamo grdih obrekovalcev, ki so bili na delu začetkom vojne, zasramovali pevce, jih imenovali Srbe in panslaviste, jih dolžili raznih nepatrijotičnih dejanj ter tako slikali društvo kot protiaustrijsko. Člani pevskega društva so pokazali s svojo smrtjo dejanski svoj patrijotizem, s katerim se niso nikoli kakor nemškutarji bahali. Kje pa so one ničvredne brezznačajne kreature, ki so padle obmetavale s smradom izdajstva? Za pečjo grejejo svoje rejene trebuhe, si polnijo žepe ter se ponašajo s svojim avstrijskim patrijotizmom! Kri padlih pa nam bo dala moč, da pojdemo čez drn in strn za našo deklaracijo — za našo Jugoslavijo! Dan obračuna pride! To bo najboljši nagrobni spomenik, ki ga junakom moremo postaviti!

Koroški gospodar.

Rekvizicija vprežne živine.

Zadnji čas zopet društvo „Viehverwertungsgesellschaft“ zelo močno pobira živino, tudi tisto, ki je kmetje ne nameravajo oddati, ker jo potrebujejo za delo. Prišli so gospodarji celo v Celovec in so prosili pri deželni vladi. Tam so jim pa odgovorili, da drugače ni mogoče. Ljudje naj vpregajo živino, kar je še imajo, eden z drugim vkup in tako naj obdelajo polja.

Proti neizogibnim zahtevam vojske se ne moremo braniti. Ako se povsod popolnoma enako postopa, dobro, potrpel bo slovenski gospodar in nosil breme vojske z drugimi vred. Ali pri raznih priložnostih, tako pri zadnji seji deželnega gospodarskega sveta je dr. Lemisch sam izrecno naglašal, da se mora kmetom pustiti vprežna živina. In temu moramo pritrčiti: polja se morajo obdelati tudi letos. Morebiti bo treba tu določiti strog red. Zdaj je menda rekvizicija odvisna več ali manj od prekupčevalcev omenjene družbe. Ta prileti h kmetu: Ti imaš še živino, daj in konec je, ne pomaga nič. Naj se določi število živali po

obsegu polja, to naj bo prvo! Polja se morajo obdelati na vsak način. Zato se mora vprežni živini priznati v prvi vrsti, potem pa molznim kravam. Pripreganje je slaba tolažba. Kmečko delo mora biti v gotovem času izvršeno. Ako ima en kmet dela za par volov in drugi tudi za par volov, pa se vsakemu vzame en vol, bode obema skupaj pripreganje le malo pomagalo, bo pač vsak polovico polja pustil neobdelanega. Kmet ni kakor izvošček v mestu, ki pol dne na trgu prazen stoji. Vsakdo ima vprežne živine le toliko, kolikor je potrebuje in nič več. Dr. Lemisch je pri omenjeni seji še pripomnil, da gospodarji, ki imajo globoka ilovnata polja, brez volov ne morejo delati. Naš Slovenec povečini ne gospodari na rodovitni zemlji, a po gramozu naših slabih polj se s slabimi kravami tudi ne more orati. In zdi se nam, da se ravno slabemu gospodarju ne smejo jemati predpogoji gospodarstva.

V jeseni se je v Celovcu priredila z visokimi stroški ledenica pri „Žlebeju“ ob cesti, ki pelje v Trg, kar je bilo pravilno. Zdaj naenkrat zahteva vojaščina nepričakovano veliko živine in menda jo zahteva tudi vlada za mesta, ker se je po Avstriji raznesla vest, da smo na Koroškem v „obljubljeni deželi, kjer se pretaka med in mleko“. Vsekakor pa družba za vnovčevanje živine menda hoče napolniti ledenico. Proti temu moramo odločno ngovarjati. Naj se živina pusti gospodarjem, saj se bo tam še pozneje dobila, in ljudem bo sveže meso tudi ljubše, kakor zmrzlina iz ledenice.

V. Podgorc.

Iz državnega zbora.

Naši uradniki.

V državnem zboru je dne 6. februarja ostro proti uradnikom nastopil soc.-dem. poslanec Renner. Od l. 1897 naprej se je število uradnikov neizmerno množilo, a delo, ki ga opravijo, ni v nobeni primeri z delom, ki so ga uradniki opravili prejšnje čase. Meščani so svoje sinove in stričnike oskrbovali v uranih in iz države napravili zavarovalnico za neoskrbljene in slabo nadarjene otroke. Tako se je državni ustroj obremenil z neštevilnimi, slabo plačanimi ljudmi. V finančni upravi pa si je velekapital kupoval najzmožnejše funkcijonarje. Tako si je cela vrsta višjih uradnikov že svoje državno službovanje tako zasnovala, da si je pripravljala pot v podjetja velekapitala. Iz tega pa je prišlo, da je naša

uprava zadnja desetletja prišla vsa v služnost velekapitala in da ta velekapital smatra državne urade za svoj policijski oddelek. Potem je govornik opozarjal še odločno na slabo gospodarstvo deželnih zborov.

K temu pripomnimo le par besedi: Višji ravnatelj Günther je izračunal, da je pri avstrijskih državnih železnicah v primeri s Prusko 50.000 uradnikov preveč nastavljenih. „Uradniška armada neprestano raste, raste pa tudi strankarstvo. In da se dobi mesto, ne odločuje več sposobnost, ampak le še strankarstvo. Stroški rastejo, uspeh pa temu nikakor ne odgovarja.“ (Dr. Strakosch: Grundlagen, str. 147.) Meščani nočejo sinov dajati več delu, vse hoče le v urade in država je vse sprejela, da ustreže vladujočim strankam, država pa je pri tem dogospodarila. Tudi tu se mora vbodoče drugače ukreniti.

Državno gospodarstvo.

V državnem zboru je poročevalec o državnem gospodarstvu, dr. Steinwender, ostro grajal vso upravo: Na stotisoče za vojsko nesposobnih ljudi se zadržuje, ne da bi se jim moglo dati primerno delo. Tako rastejo stroški monarhije; država je obremenjena s podpiranjem rodbin, poljedelstvo, obrt in država sama pa nimajo delavcev. Določbe v zadevi podpor so se izkazale kot zgrešene. Pol milijarde bi se dalo tu prihraniti, ne da bi se komu godila krivica. Vsega skupaj bi se izdatki lahko omejili za eno milijardo. Ko bi se bilo bolje gospodarilo, bi se obresti dolga nižale in produkcija bi rastla, mi bi pa bili napravili 25 milijarde manj dolga.

Nova postava namerava zvišati dohodke:

1. pri tarifih drž. železnic	302 milijonov;
2. „ davku na vozne listke	30 „
3. „ davku na vino	90 „
4. „ „ „ sladkor	80 „
5. „ „ „ promet vred. listin	6 „
6. „ „ „ premog	180 „
7. „ zvišanju pridobninsk. davka	40 „
8. „ „ zemljiškega „	15 „
9. „ „ dohodn. in rentn. „	80 „

Za dekleta in žene.

Ganljiv prizor.

Prav milo se mi stori, ko vidim vsak večer pred prvim petkom v mesecu, ko odzveni angelsko češčenje, večkrat še pred zvonjenjem, stare žene,

cele družine, mater, očeta in otroke prihajati v cerkev. Seveda sem tudi jaz med njimi. Trdno sem prepričana, da boš stopila v naše vrste tudi ti, mla žena, blago dekle. Kaj pa je tako posebnega? K spovedi prihajajo in častit presveto Srce Jezusovo. Ljudje, ki so oddaljeni od hiše božje, pa pridejo k sveti spovedi v petek zjutraj. Prvi petek v mesecu je sveta maša z blagoslovom za ude bratovščine usmiljenega Srca Jezusovega. Ta dan je pravi praznik za nas ude. V novem letu smo v obilnem številu pristopili k angelski mizi 1., 2. in 3. svečana.

Blage žene, premila dekleta! V župnijah, kjer še ni vpeljana milosti polna, moderna bratovščina presvetega Srca Jezusovega, prosimo gospoda župnika, da jo vpeljejo. Me pa prigovarjajmo ljudem, da pristopijo, saj žal jim ne bo nikdar.

V župniji, kjer še ni bila vpeljana ta bratovščina, je neka deklica prosila gospoda župnika, da bi jo vpeljali. Ona pa je kupila 200 lepih podob Srca Jezusovega in jih je razdelila vsem, katerim je toplo priporočila bratovščino Srca Jezusovega. Uspeh je bil sijajen. Šla je tudi z neko deklico k blagim ženam in dekletom, ki so dale po deset kron, da se je naročil kip pri mojstru Francu Martinerju pri sv. Urhu v Grödnu na Tirolskem. Kip je bil visok 80 cm in je stal samo 60 kron. Martiner je župan in globoko veren mož, ki si šteje v čast, da je ud bratovščine Srca Jezusovega. V Grödnu ima občina svoj veliki gozd, iz katerega dobijo kiperji les, in zato je mogoče izdelati kipe tako poceni.

Ana.

Delo pljuč zamoremo dobro podpirati, ako prsa in hrbet vsak dan s Fellerjevimi rastlinskimi esenčnim fluidom z zn. „Elsa“-fluid masiramo. To pospešuje delovanje in dihanje kože, oživlja tok krvi in okrepa s tem tudi pljuča. Čim živahnije cirkulira naša kri, čimdalje vsili v najfinejše organe, temlažje zamore morebitne bolezenske kali uničiti in truplo zdravo obdržati. „Elsa“-fluid se rabi že 20 let v mnogo tisočih družin, mnogo čez 100.000 zahvalnih pisem potrjuje njegov blagodejni učinek. Tudi mnogo zdravnikov je to sredstvo izkusilo in priporočalo. 12 steklenic tega izbornega domačega sredstva stane povsod franko samo 14 K 32 h. Edino pristno od lekarnarja E. V. Feller, Stubica, Elsa-trg št. 67 (Hrvatsko). Istotam naroči se tudi Fellerjeve mlo odvajajoče Rhabarbara-kroglice z zn. „Elsa“-kroglice, to dobro želodčno sredstvo. 6 škatlic franko za 7 K 37 h. Te kroglice so že mnogo let sem tisočero pristašev pridobile, ki ne rabijo nikdar več drugih odvajalnih sredstev. Medtem ko razna druga odvajalna sredstva črevesju škodujejo in želodec oslabijo, učinkujejo Fellerjeve prave „Elsa“-kroglice želodec okrepujejo in nimajo nobenega škodljivega postranskega učinka. Zaslužijo tedaj gotovo prednost. Dober je Fellerjev migrenski črtnik za 1 krono. (vi)

JADRANSKA BANKA, TRST.

Objava.

Izredni občni zbor delničarjev Jadranske banke, ki se je vršil dne 20. januarja 1918, je sklenil povišanje delniške glavnice od K 12.000.000— na K 20.000.000— ter je pooblastil upravni svet, da izvede to povišanje.

Na podlagi tega pooblastila sklenil je podpisani upravni svet, da izda naenkrat

20.000 delnic po K 400— nominalne vrednosti

dvigajoč s tem delniško glavnico za

K 8.000.000.—

na skupnih K 20.000.000— in to po sledečih pogojih:

1. Delnice VIII. emisije sodelujejo na uspehih društva z isto pravico in dolžnostjo od 1. januarja 1918 dalje, kakor stare delnice.

2. Opcijska pravica pripada imenitkom starih delnic, kateri morejo dobiti za tri stare delnice dve novi po prvenstveni ceni od K 500—. Delničarji, ki želijo izvršiti opcijsko pravico, morajo položiti plašče delnic pri enem zavodov, ki so navedeni kot subskripcijsko mesto.

3. Neoptirane delnice ostanejo na razpolago delničarjev in ostalih subskribentov po ceni od K 600—.

4. Predbeležba in popolno vplačilo delnic se mora izvršiti med 1. februarjem in 1. marcem 1918; v istem roku se mora izvršiti tudi opcijska pravica.

5. Pravica repartitije neoptiranih delnic gre upravnemu svetu, pri čemur se bodo v obzir posebno sedanji delničarji, ki so izvršili opcijsko pravico in predbeležili nadaljnje delnice.

6. V slučaju, da bode o priliki repartitije podpisatelju dodeljeno manjše število delnic kot je predbeležil, se mu povrne odveč vplačana vsota.

7. Kurzni dobiček nove emisije pripada, po odbitku stroškov in emisijskih pristojbin, rezervnemu skladu zavoda.

8. Subskribira se pri sledečih zavodih:

a) Jadranska banka v Trstu in njene podružnice na Dunaju (I., Tegetthoffstraße 7—9), v Dubrovniku, Kotoru, Ljubljani, Metkoviću, Opatiji, Splitu, Šibeniku in Zadru;

b) Banka i štediona za Primorje na Sušaku in njene podružnice v Bakru in na Rijeki;

c) Prva Hrvatska štedionica v Zagrebu in njene podružnice v Bjelovaru, Brodu n. S., Cirkvenici, Delnicah, Djakovu, Karlovcu, Kraljevicah, Novi Vinodolski, Osijeku, Požegi, Rijeki, Senju, Sisku, Sv. Ivanu Zel., Varaždinu, Vel. Gorici, Vinkovci, Virovitici, Vukovaru in Zemunu;

d) Hrvatska centralna banka za Bosnu i Hercegovinu v Sarajevu in njene podružnice v Mostaru in Dol. Tuzli;

e) Srpska banka v Mostaru;

f) Živnostenska banka, podružnica na Dunaju..

Trst, dne 1. februarja 1918.

Upravni svet Jadranske banke.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavica: K 10.000.000.
Rezervni zaklad: (K 1.500.000.)
Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.
Centrala v Ljubljani.
Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.
Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.

Raznoterosti.

Smrt narodnjaka. V Ljubljani je umrl uradnik banke „Slavije“, g. Avg. Štamcar, navdušen Slovenec, ki se je udeleževal tudi velikih slovenskih prireditev na Koroškem, kakor Einspielerjeve slavnosti. Bil je na glasu kot izboren pevec baritonist. N. v m. p.!

Bivši sultan Abdul Hamid je 10. t. m. umrl vsled vnetja pljuč.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.
 Odgovorni urednik: **Otmar Mihálek**.
 Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Službe

v župnišču ali v kakem zavodu želi deklet z dežele, 22 let staro. Zmožna je za vsako delo. Naslov pove upravništvo lista „Mir“ v Celovcu št. 7. Znamka za odgovor.

Vabilo

na

občni zbor

Hranilnice in posojilnice v Podljubelju

r. z. z. n. z.

ki se vrši

v nedeljo, dne 24. svečana 1918
ob 1/2 10. uri predpoldne v hranilnični pisarni v Podljubelju.

Spored:

1. Čitanje in odobrenje zapisnika o zadnjem obnem zboru.
2. Poročilo načelstva.
3. Potrjenje računskega zaključka.
4. Volitev nadzorstva.
5. Slučajnosti.

Načelstvo.

Vabilo

na

XXVIII. redni občni zbor

Hranilnice in posojilnice
 v Sinčivesi

ki se vrši na podlagi pravil

v nedeljo, dne 24. svečana 1918
ob 3. uri popoldne,
v uradnih prostorih Hranilnice in posojilnice v Sinčivesi.

Dnevni red:

1. Čitanje in odobrenje zapisnika zadnjega obnega zbora.
2. Potrjenje računskega zaključka za l. 1917.
3. Razdelitev čistega dobička.
4. Volitev načelstva.
5. Slučajnosti.

K obilni udeležbi vabi

Odbor.

Po Najvišjem naročilu Njeg. c. in kr. Apost. Veličanstva

3. izredna državna loterija za namene vojne oskrbe.

Ta denarna loterija ima 21.146 dobitkov v gotovini v skupni vrednosti 625.000 kron.

Glavni dobitek znaša

200.000 kron.

Žrebanje se vrši javno na Dunaju 21. februarja 1918.
 Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo pri c. kr. glavnem ravnateljstvu državnih loterij na Dunaju, III., Vordere Zollamtsstraße 5 (oddelek za dobrodelne loterije), v skupinah ali posamezno, tudi pisмено ob priloženem znesku. Dalje se dobivajo pri c. kr. loterijskih uradih, v loterijskih kolekturah, tobačnih trafikah, davčnih, poštinih in železniških uradih, v menjalnicah itd.

Od c. kr. glavnega ravnateljstva državnih loterij (oddelek za dobrodelne loterije).

Postni pastirski list

prevzvišenega gospoda knezoškofa krškega

s postnim redom za Krško škofija za l. 1918

se dobi v

tiskarni Družbe sv. Mohorja.

Cena 20 vinarjev.

Do K 5000.—
 brez
 zdravniške
 preiskave.

C. kr. avstr. sklad za vojaške vdove in sirote
 Zavarovalni oddelek.
 Deželna poslovalnica Celovec
 Paulitschgasse 15.

Vojno zavarovanje tudi za vojake na bojišču brezplačno.

Vojnoposojilno zavarovanje

z enkratnim vnaprej-vplačanjem vseh premij.

Za 1000 K 7. drž. posojila se mora kot enkratno vplačilo vseh premij vnaprej vplačati:

za zavarovalno dobo	za zavarovalno dobo
10 let K 640'45	15 let K 540'82
12 let „ 603'25	20 let „ 476'74

Po tem času dobi podpisovalec K 1000.— vojnega posojila. Če umrje prej, se zaostalim izplača K 1000.— vojnega posojila in razen tega v gotovini neporabljene premije, torej pri 15 letnem zavarovanju na pr.

razen K 1000.— državnega posojila v gotovini
 v 1. letu K 505'76 v 3. letu K 452'— v 5. letu K 393'—

Važno!

Enkratna premija se pri zavarovanjih do K 5000.— plača lahko z vojnoposojilnimi kosi VII. in vseh prejšnjih emisij po kurzni izdaji. Vsak posestnik vojnega posojila more torej brez gotovine in brez kurzne izgube svojo vojnoposojilno posest podvojiti in zagotovi vrh tega za slučaj smrti svoji družini precejšnjo svoto v gotovini. Zavarovanje se sklone na podlagi dogovorov s c. kr. avstrijskim skladom za vojaške vdove in sirote po c. kr. priv. zavarovalni družbi za življenje „Avstrijski Feniks“ na Dunaju.

Pojasnila daje in zavarovanja sprejema tudi še sedaj zavarovalni oddelek

Najcenejša
 premija.

c. kr. avstr. sklada za vojaške vdove in sirote
 deželna poslovalnica v Celovcu,
 Paulitschgasse 15.

Vse odviše
 obresti za
 zavarovane.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
 ulica
 št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
 praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
 ulica
 št. 7.